

*Πρεσβύτερου Στέφανου Στεφόπουλου
Ἐφημέριου Ι.Ν. Αγίου Δημητρίου Ἀμπελοκήπων*

ΕΘΕΛΟΝΤΙΣΜΟΣ Η' ΕΘΕΛΟΤΥΦΛΙΣΜΟΣ;

Κείμενο σχετικό μέ τή στάση που πρέπει νά τηρήσει ἡ Ἐκκλησία μας ἔναντι τοῦ Ἐθελοντισμοῦ ἐν ὄψει τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων.

Πολύς λόγος γίνεται τελευταία γιά τὸ θέμα τοῦ ἐθελοντισμοῦ ἀπὸ πολλοὺς σχετικούς μέ τοὺς ἀγῶνες τοῦ 2004 καὶ μὴ σχετικούς καὶ ὁ καθένας προβάλλει τὴν ἄποψή του/τῆς τεκμηριωμένη καὶ μὴ. Αὐτὸ εἶναι θεμιτὸ καὶ εἶναι δικαίωμα τοῦ καθενός μας νὰ ὑποστηρίξει τὴν ἄποψή του, ὅχι ὅμως νὰ προσπαθεῖ νὰ ἀναβαθμίσει τὸν "ἐθελοντισμὸ τοῦ 2004" σὲ ὑπέρτατη ἀνθρώπινη ἀξία καὶ ἐθνικὴ ἀνάγκη. Ὑπάρχουν προϋποθέσεις γιά νὰ γίνεи κάτι τέτοιο καὶ σὲ αὐτὲς θὰ ἀναφερθοῦμε στὴ συνέχεια.

Εἶναι, πιστεύω, ἄστοχο ὡς καὶ ἀνεπίτρεπτο νὰ συμμετέχει ἡ Ἐκκλησία στὴν προσπάθεια ἐξέυρεσης ἐθελοντῶν καὶ μάλιστα μέ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι αὐτὴ (ἡ Ἐκκλησία) ἐφαρμόζει τὸν ἐθελοντισμὸ καὶ ζεῖ καὶ δραστηριοποιεῖται μέσω ἐθελοντῶν (π.χ. ἐκκλησιαστικοὶ ἐπίτροποι, φιλόπτωχα ταμεῖα, συμβούλια, βοηθητικὸ προσωπικό, κ.ἄ.) ἀπὸ τὴν ἰδρυσή της ἐδῶ καὶ 20 αἰῶνες. Ἀκόμη δὲν εἶναι σωστὸ νὰ θεωροῦν μερικοὶ πὼς ἂν δὲν "δώσει" ἡ Ἐκκλησία πολλοὺς ἐθελοντὲς στοὺς ἀγῶνες θὰ ἀπαξιωθεῖ, τρόπον τινά, ὡς "ἐθελοντικὸς ὀργανισμὸς"! Ποὺ εἶναι ὅμως ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ χρυσὴ τομὴ;

Δὲν ὑπάρχει ἀρκετὸς χώρος γιά νὰ ἀναπτυχθοῦν ὅλες οἱ θέσεις καὶ οἱ ἀπόψεις καὶ γιά τὸ λόγο αὐτὸ θὰ ἀρκεσθῶ νὰ καταθέσω τὴν ἄποψη κάποιου πανεπιστημιακοῦ Θεολόγου τὴν ὁποία καὶ ἀποδέχομαι πλήρως. Ἄν βοηθᾷ δέ, κάποιους δύσπιστους ἢ κακόπιστους, ἀναφέρω πὼς δὲν εἶμαι εἰδικὸς ἀλλὰ ἔχω διατελέσει, μέ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ σειρὰ πολλῶν ἐτῶν ἐθελοντῆς σὲ παγκοσμίως ἀναδεδειγμένο κοινωνικό-ἀνθρωπιστικὸ φορέα καὶ ὡς ἐκ τούτου κάτι μπορῶ νὰ καταθέσω κι ἐγὼ στὴν ἀγάπη σας.

Ὁ καθηγητῆς, λοιπόν, τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης π. Βασίλειος Καλλιακμάνης γράφει στὸ βιβλίο τοῦ "Μεθοδολογικὰ πρότερά της ποιμαντικῆς" (σέλ. 96-112): "...ὑπολογίζεται ὅτι οἱ ὀργανώσεις ποὺ ἔχουν προσφέρει ἐθελοντικὰ ὑπηρεσίες στὴ χώρα μας ἀνέρχονται σὲ 1200...στὴν πλειοψηφία τοὺς οἱ ἐθελοντικὲς ὀργανώσεις ποὺ ἰδρύθηκαν ἀπὸ τὸ 1990 μέχρι τὸ 1996, τὸ 1996 εἶχαν σταματήσει τὴ δραστηριότητά τους. Πρόκειται προφανῶς γιά μία περιστασιακὴ ἀφύπνιση χωρὶς συνέχεια καὶ βάθος χρόνου". Τὸ ἴδιο μήπως δὲν ἰσχύει στὴν περίπτωσή μας; Πότε ἄρχισε νὰ διαδίδεται εὐρέως ἡ ἔννοια τοῦ ἐθελοντισμοῦ; Μήπως στὴν "τούρλα τοῦ Σαββάτου" μόνο καὶ μόνο γιά νὰ βρεθοῦν οἱ ἐνδιαφερόμενοι γιά τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ 2004; Καὶ μετὰ; Τὸ χάος; Ἡ μήπως θὰ ἦταν πολὺ

πιό εύκολο αν τόσα χρόνια πριν (κατά την ανάληψη των αγώνων από τη χώρα μας ίσως) είχα αρχίσει να καλλιεργείται στο λαό μας η αξία της έθελοντικής προσφοράς;

Ο π. Βασίλειος συνεχίζει αναφέροντας τους λόγους για τους οποίους αναπτύσσονται τα "κινήματα" έθελοντισμού. Αριθμεί 4 λόγους : "α. Η κρίση του κοινωνικού κράτους...β. Η κρίση των πολιτικών κομμάτων...γ. Οι νέες λειτουργίες της ελευθερίας του συνεταιρίζεσθαι...δ. Η αποστασιοποίηση πολλών ανθρώπων από τον παραδοσιακό χώρο εκφράσεως του έθελοντισμού που είναι η ένορία...". Σε όλα αυτά εμείς, ως Όρθόδοξοι Χριστιανοί πρέπει να αντιπαρατάξουμε τις χριστιανικές προϋποθέσεις προσφοράς σε έθελοντική βάση. Στην ουσία μία μόνο προϋπόθεση υπάρχει και αυτή είναι η αγάπη προς τον πλησίον. Τον πλησίον και για τον οποίο σταυρώθηκε, θυσιάστηκε ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός δίνοντάς μας αιώνιο παράδειγμα. Για τον Όρθόδοξο Χριστιανό η προσφορά έθελοντικής εργασίας, γράφει ο π. Βασίλειος, "...είναι εκχύλισμα αγάπης και έσωτερικής καλλιέργειας...και κοινωνικής ευθύνης". Διαφορετικά δεν είναι έθελοντισμός που υπηρετεί τον άνθρωπο.

Κλείνοντας, θα αναφέρω τον κίνδυνο που έπισημαίνει ο προαναφερθείς θεολόγος ότι έλλοχεύει στην περίπτωσή μας. "Δεν μπορεί ο έθελοντισμός να αποτελεί σύμπτωμα κοινωνικής παθολογίας. Δεν μπορεί να είναι αποτέλεσμα περιστασιακής άφύπνισης...ανάβαθμός για επαγγελματική και κοινωνική ανέλιξη, προσωπική διαφήμιση και μέσο προσπορισμού αγαθών και πλουτισμού. Γι αυτό και ο έθελοντισμός που εκπορεύεται από μία στιγμιαία ιδεολογική έξαρση κάποιου θεωρητικού φανατισμού με κατευθυνόμενη δράση, ιδιοτελείς στόχους, αυτοπροβολή και ίσως μία άρρωστημένη πρόθεση για κενόδοξο έντυπωσιασμό της κοινής γνώμης είναι μάλλον προβληματικός". Στην περίπτωσή μας πάντως ένας καλόπιστος και αντικειμενικός κριτής θα μπορούσε να έπισημάνει όλα τα παραπάνω στοιχεία στην προσπάθεια του έθελοντισμού των αγώνων του 2004. Ίσως η ασφαλίστικη δικλείδα για την μετά 2004 έποχή θα είναι η έπιστροφή στον έθελοντισμό της ένορίας που μπορεί να εξασφαλίσει την γνησιότητα του φρονήματος και την καθολικότητα και τη διάρκεια της έθελοντικής προσφοράς!